

**DIT IS
HOE HET
GING**

ASTRID BOONSTOPPEL

Lieve lezer,

Als je Astrid Boonstoppel ziet, zou je niet verwachten dat ze hele heftige thrillers schrijft. Zeker niet als je dan ook nog met haar gesproken hebt, en je erachter komt dat ze misschien wel een van de zachtaardigste auteurs is die je hebt ontmoet.

Maar die thrillers schrijft ze dus wel, en hoe.

Lotte en ik zijn allebei niet zulke helden, maar gelukkig ligt de nadruk in dit boek niet op gruwelijkheden, maar meer op de psychologie erachter. Hoe drijf je iemand tot waanzin? Wat gebeurt er in het hoofd van iemand die iets vreselijks doet? Kun je dat voorkomen? En hoeveel aansporing is er eigenlijk nodig?

Al deze vragen worden beantwoord in *Dit is hoe het ging*, het verhaal van Cato. Ze lijkt een perfect leven te hebben, maar onder de oppervlakte smeult en sluimert er van alles: oud zeer, gevaarlijke geheimen en een dodelijke onzekerheid. Dat kan niet anders dan ontploffen.

Ik ben benieuwd of je net zo meegesleept wordt door Astrids fijne schrijfstijl en de spanning die langzaam maar zeker opgebouwd wordt. En hoewel wij hier bij Blossom Books ineens goed gingen nadenken over of dit bij ons op school had kunnen gebeuren en er even een nachtje niet van konden slapen, hopen we dat Astrid snel meer boeken schrijft!

Veel leesplezier!

#spreadthebooklove

Liefs,

Myrthe Spiteri

Uitgeefdirecteur Blossom Books

Voor mijn moeder, die me leerde lezen

'It takes two to make an accident.'

- F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby*

PROLOOG

Dit mag niet misgaan.

Hier heb ik zo lang naartoe geleefd, dit is mijn kans. Ik wist dat het niet makkelijk ging worden, maar dat ik zo nerveus zou zijn? Haast gênant.

Hij lijkt tevreden. Glimlachend parkeert hij de auto en tikt dan zachtjes op mijn hand.

‘Ik ben trots op je,’ zegt hij.

Ze doen me goed, zijn woorden. Ik gloei ervan. Het liefst zou ik hier nog even willen blijven zitten, naast hem. Maar dat kan niet, dat weet ik. Ik moet zo gaan.

‘Succes, mijn prinses. Maak je maar geen zorgen, je gaat het fantastisch doen.’

Ik forceer een klein glimlachje, waarvan ik hoop dat het er geruststellend uitziet. Hij kan op me rekenen, ik wil dat hij dat weet.

Wanneer je opgroeit zoals ik, als een nogal doorsneemisje met een alledaags uiterlijk en een redelijke intelligentie, met fijne ouders, een bloedmooi, irritant zusje, een leuk bijbaantje en wonend in een comfortabel huis in een brave buurt, zeggen ze in het nieuws dat iemand is ‘gehersenspoeld’ of geïndoctrineerd of zoiets. Ze kunnen er simpelweg

niet bij dat iemand als ik uit eigen beweging tot iets dergelijks in staat is. Alsof ik niet zelf kan denken, niet zelf kan beslissen. En toch ga ik dit doen. Vandaag.

Ik hoop niet dat je dit zult zien als een excuus, om recht te praten wat krom lijkt. Misschien bestaat er wel geen goede verklaring of reden. Maar toch. Dit is mijn verhaal. Mijn waarheid, en van niemand anders. Noem het een uitleg, om een idee te geven waarom ik ga doen wat ik ga doen: een onuitwisbare indruk achterlaten. Omdat ik het wil.

Dit is hoe het ging.

DEEL 1

BLOEDHONDEN

De oude tochtige gymzaal kraakte en het gestuiter van de ballen op de vloer deed zeer aan mijn oren. Enthousiast gegil galmde door de ruimte en de zolen van gym schoenen piepten op de rubbervloer.

Victoria was de eerste van mijn nieuwe klas die ik die dag ontmoette, tijdens de eerste twee uur gymles op de maandagochtend na de herfstvakantie. Ze bleek, net als ik, een gruwelijke hekel te hebben aan trefbal en basketbal en volleybal. Eigenlijk aan alle sporten met het woord ‘bal’ erin (ik hoorde pas later dat ze deed aan hockey en hardlopen).

Ik had die ochtend een schouderblessure verzonnen uit angst dat ik me op mijn allereerste dag onsterfelijk belachelijk zou maken, dus zaten we bibberend naast elkaar op een bankje langs de kant in de koude gymzaal en keken naar onze fanatiekere klasgenoten. Had ik dat maar niet gedaan, dacht ik naderhand weleens. Had ik maar gewoon meegedaan aan die gymles. Maar als ik eerlijk ben, weet ik niet of het iets had uitgemaakt.

De zestienjarige puberjongens, met hun ongemakkelijke onderlinge lengteverschil, deden hun best om hun tegenstanders zo hard mogelijk te raken tijdens een spelletje trefbal. Niemand werd gespaard. Hier en daar viel een slachtoffer en een springerig roodharig meisje incasseerde een felle bal tegen haar kin. Dapper knipperde ze de opkomende tranen

weg. Ik keek nieuwsgierig opzij, benieuwd of mijn buurvrouw het ook gezien had.

‘Buik?’ was het eerste wat ze tegen me zei.

‘Kin,’ antwoordde ik.

Ze glimlachte en keek me recht aan. ‘Pijnlijk.’

Ik knikte.

‘Ik ben Victoria,’ zei ze.

‘Cato.’

‘Welkom op het Groenbeek Gymnasium, Cato.’ Ze gaf me een stevige hand. Hij voelde als een bezegeling van iets. Een overeenkomst, een verbond. De piepende sportschoenen op de gymvloer klonken ineens minder indringend, minder scherp. Victoria’s gezicht werd helderder, alsof ze werd uitgelicht door een spot in een goed gemaakt televisieprogramma. Ik begreep niet waarom ze überhaupt met me wilde praten, maar ik voelde me uitverkoren. Door haar.

De zondagmiddag waarop mijn ouders ons vertelden dat we in Groenbeek zouden gaan wonen, voelde ik een enorme opluchting. Dit was mijn kans. Een geweldige kans die ik niet mocht missen, als een beslissende penalty in de laatste minuut. Ik wilde niets liever dan mezelf opnieuw uitvinden. De lancering van het merk ‘Cato’ in een nieuwe markt. De verhuizing betekende voor mij dat ik weg kon. Ik zou alles achterlaten en niet meer omkijken. En ik kon niet wachten tot het zover was.

Hannah dacht er anders over. Mijn zusje krijste de boel bij elkaar en huilde uren toen ze het hoorde. Zij had vriendinnen die ze zou gaan missen, haar vriendje dat bij ons in de straat woonde en haar hockeyclub om de hoek. Verhuizen leek haar afschuwelijk en ze heeft mijn vader op een werkelijk pathetische manier gesmeekt om te blijven. Op haar knieën. Jammerend, jengelend, dan weer poeslief.

En hoewel Hannah bij ons thuis eigenlijk altijd haar zin kreeg, zeker als er tranen aan te pas kwamen, hield mijn vader dit keer zijn poot stijf. Wij gingen naar Groenbeek en dat was dat.

Ik zag alleen maar voordelen. Daar, op een nieuwe plek, was ik zo blanco als een pasgeboren baby. En omdat ik uit Rotterdam kwam, dat groot was en stads en opwindend (althans, vergeleken met het veel kleinere en vredigere Groenbeek), kon ik me elk personage aanmeten dat ik maar wilde. Niet vanuit een vooropgezet plan, dat niet. Maar de verhuizing maakte dat ik me dapperder voelde. Dit was mijn nieuwe start.

Eenmaal terug in de kleedkamer vroeg Victoria me of ze een tampon kon lenen. Ze deed daar heel cool over en totaal niet geheimzinnig, alsof niet iedereen naar haar keek terwijl ik haar het ding gaf. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Daardoor voelde ik me ook stoerder dan anders, ondanks de blikken van alle nieuwe meisjes om me heen. Allemaal wilden ze weten wie ik was, waar ik vandaan kwam en hoe ik hier op het G.G. terecht was gekomen. Vriendelijk snuffelende bloedhonden, op zoek naar vers vlees. Ik knikte maar een beetje en lachte mee met hun grapjes. Soms per ongeluk iets te hard en iets te nep, maar niemand leek het te merken. Tenslotte kenden ze mijn echte lach nog niet.

Na de gymles liep ik als vanzelf mee met Victoria, of Vic, zoals iedereen haar scheen te noemen. Als een van haar volgelingen. Alsof ik nooit anders had gedaan. Vic troonde me mee naar de volgende les en onderweg stelde ze heel veel vragen.

‘Het lijkt wel een verhoor, Vic,’ grapte een van de andere meisjes.

Maar zo voelde het niet. Het voelde als oprechte interesse. In mij. Vic wilde alles van me weten en reageerde op elk van mijn antwoorden even enthousiast, verrast of geamuseerd.

‘Hoe oud ben je? Welk profiel heb je gekozen? Ik ben zo benieuwd welke lessen we samen hebben,’ zei ze, alsof ze niet kon wachten om bij mij in de klas te zitten. En: ‘Waar kom je vandaan? Op welke school heb je gezeten? Waar woon je nu precies? Wat een coole buurt!’ Ze was geïnteresseerd in mij en er was niets aan mijn antwoorden wat ze niet leuk leek te vinden.

Victoria was anders dan alle andere meisjes die ik ooit had ontmoet.

Speciaal, zelfverzekerd. Zij was alles wat ik niet was. Knap, op een nogal voor de hand liggende manier, met lang blond haar en felblauwe ogen. Een hockeymeisje, maar met een scherp randje. Uitgesproken. Wild. Alsof er elk moment in haar buurt iets spannends kon gebeuren en iedereen om haar heen erbij wilde zijn als het zover was.

Dat zij in mij iets leek te herkennen en me onder haar hoede nam, maakte me blij. Het was bizar hoe vlug we vriendinnen werden. En vooral hoe makkelijk het ging. Het zou wel goed komen met mij hier op het Groenbeek Gymnasium, dacht ik toen nog. Want ik had haar. En zij had mij. Dat vooral.

Ik werd naadloos opgenomen in het groepje van de populaire meisjes van het G.G. Je kent ze vast wel. Het zijn de meisjes die op feestjes dansen en zoenen met jongens of met elkaar. Het groepje dat bier drinkt, spiekbriefjes doorgeeft in de klas en soms spijbelt om naar de goedkope middagvoorstelling in de bioscoop te gaan of om gewoon wat rond te hangen. De laatste keer dat ik deel uitmaakte van een groep, dat ik ergens bij hoorde, was, nou, nooit. Maar nu hoorde ik er eindelijk bij. Ik had er niets voor gedaan, er niets voor hoeven doen behalve er gewoon te zijn. Allemaal dankzij Victoria.

Toen ik op mijn derde dag in mijn nieuwe klas liet vallen dat de kantinejuffrouw van mijn oude school ooit op klaarlichte dag was beroofd, kreeg ik enthousiaste, halfgeschokte reacties.

‘Hadden ze een mes?’

‘Hebben ze de dader gepakt?’

‘Hoeveel geld had ze bij zich?’

‘Werd ze ook aangerand?’

Als ramptoeristen doken ze erbovenop. Dit waren nieuwe verhalen, die van ver kwamen. En mijn klasgenoten snakten naar wat spanning. Dus gaf ik ze die. Een kwestie van vraag en aanbod, toch? Met Vic als mijn meest enthousiaste cheerleader. Als nieuweling gaf ik haar imago een frisse, spannende rauwheid. Dat hoopte ik tenminste. En zij, als

klassenkoningin, zorgde ervoor dat ik per direct door de groep werd geaccepteerd als haar secondant. Haar vorige onderkoningin, de roodharige Kris, het meisje van de bal op haar kin, leek de enige die minder blij was met mijn komst, maar verder scheen iedereen het prima te vinden. Ze aanvaardden gelaten de veranderde hiërarchie, alsof ze niet anders gewend waren. Of misschien vonden ze me gewoon echt leuk (hoewel ik me daar nauwelijks iets bij kon voorstellen).

Mijn moeder was ontzettend blij dat ik zo snel vriendinnen had gemaakt en nodigde Victoria direct uit om te komen eten.

‘Neem haar nou eens mee, het lijkt je vader en mij zo fijn om haar eens te ontmoeten,’ drong ze aan. ‘Vraag je het haar?’

Ik glimlachte maar hield de boot af. Ik wilde Vic nog even voor mezelf houden. Eindelijk had ik iemand gevonden die ik misschien wel alles zou kunnen vertellen. Over Adrian, mijn grote liefde. Over Lianne. Over alles eigenlijk. Ik hoopte dat ik Victoria in vertrouwen kon nemen, zoals echte vriendinnen doen. Dat wilde ik zo ontzettend graag. Maar ik wilde niet te gretig zijn. Voorzichtig, Cato, dacht ik, niets overhaasten. Dus ik nam de tijd. Het laatste wat ik wilde was haar weggagen.

TEDDYBEER

Het Groenbeek Gymnasium was gevestigd in een indrukwekkend, statig gebouw, met grote zuilen bij de ingang en een schoolplein omringd door dikke kastanjes. Het ademde écht oud. Niet nep-oud, zoals je soms ziet in de nieuwbouwwijken waar mijn moeder zo'n hekel aan heeft. Je vóélde de geschiedenis. Dat de leeftijd van het gebouw zorgde voor tochtige lokalen en een permanent hoge luchtvochtigheid, werd genegeerd. De meeste leerlingen droegen als ze het koud kregen een extra trui of hielden hun jas aan in de klas. Niemand vond dat erg, ook de leraren niet, die vaak hetzelfde deden. Op de website van het G.G. noemden ze het pand 'authentiek en charmant', wat ik slim verwoord vond.

De lerares Engels, mevrouw Vermeer, bleek een aanwezig type. Luid. Haar opdrachten schreeuwde ze door de klas. Ze leek te denken dat we daardoor sneller zouden reageren of betere antwoorden zouden geven. Ik geloof niet dat haar aanpak werkte, maar blijkbaar was het haar gebruikelijke stijl. Mevrouw Vermeer gaf me na binnenkomst een plek aan een lege tafel, helemaal vooraan, waardoor mijn oren al na tien minuten protesteerden. Geen wonder dat die tafel nog vrij was geweest.

Mijn klasgenoten leken totaal niet onder de indruk van mevrouw Vermeer. Ik vroeg me af of ze stiekem oordopjes droegen of dat ze misschien gewoon gewend waren aan het volume. Of afgestompt. Na vijftig

minuten met mevrouw Vermeer op een bureaulengte afstand was ik compleet gesloopt. Ik was blij toen eindelijk de bel ging en we onze spullen konden inpakken. Ik had veel te veel boeken meegenomen, waardoor ik ze nauwelijks in mijn tas gepropt kreeg. Beginnersfoutje. Ik leek wel een brugklasser.

Iemand kuchte. Ik keek op. Naast me stond een blonde jongen met een breed gezicht. Met een goedmoedige glimlach keek hij naar mijn geworstel.

‘Hoi,’ zei hij. Hij had een spleetje tussen zijn tanden, zag ik. Hij was knap op een ongedwongen, relaxte manier en heel lang, misschien wel twee koppen groter dan ik. Hij had helemaal achter in de klas gezeten. Duidelijk uit ervaring.

‘Ik ben Ben,’ zei hij. ‘Jij bent nieuw hier en je heet Cato.’ Een constatering, geen vraag. Even wist ik niet hoe ik daarop moest reageren en ik keek hem een beetje dom aan.

‘Heb je hulp nodig met al die spullen? Weet je al waar je kluisje is? Dan hoef je daar niet de hele dag mee rond te sjouwen.’ Hij wees naar mijn stapel boeken.

‘Ja, ik ben nieuw. Ik kom uit Rotterdam,’ zei ik. ‘En ik weet waar mijn kluisje is, maar ik kan pas vanmiddag de cijfercombinatie bij de conciërge ophalen. Vandaar het gesjouw.’

Ben lachte, terwijl het niet eens echt grappig was.

‘Heb je verder nog iets nodig? Pijnstillers tegen de oorpijn?’ vroeg hij.

‘Nee hoor, ik red me wel, dank je wel,’ zei ik en ik glimlachte terug. Ik keek Ben na terwijl hij wegliep.

Binnen tien seconden stond Vic naast me.

‘Dat is Ben. Wat zei hij tegen je? Vertel me alles,’ zei ze. ‘Kom.’ Vic greep mijn arm, sleurde me zo ongeveer de gang op en duwde me de meisjes-wc in. We werden op de voet gevolgd door Kris en nog twee meiden, alsof ze met Vic waren verbonden door een onzichtbaar draadje.

‘Nou, wat zei hij?’ vroeg Vic. ‘Ben, bedoel ik.’ Ze stak haar opwindend

niet onder stoelen of banken en klapte zelfs in haar handen. Ze wilde
blijkbaar ontzettend graag weten wat Ben tegen me had gezegd.

‘Niet zo veel. Hij vroeg of ik al een kluisje had,’ zei ik.

‘Hm. Oké,’ zei ze. Ze trok teleurgesteld een wenkbrauw op, maar er
was ook iets van opluchting te bespeuren in haar blik. Om haar op te vro-
lijken herhaalde ik zijn opmerking over de pijnstillers tegen de oorpijn.
Zij vond het ook grappig.

‘Laten we gaan,’ zei ze. ‘Duits begint zo en mevrouw Wolff houdt niet
van laatkomers.’

Op de gang botste ik bijna tegen Hannah op. Dat was ik haast vergeten,
zij liep hier ook rond. Mijn zusje oogde ontspannen en werd omringd
door een groepje giechelende meisjes. Het was alsof Hannah niet nieuw
was, alsof ze daar altijd al was geweest.

‘Hoi, Hannah,’ zei ik.

‘Cato,’ zei ze koeltjes en ze knikte me toe.

Dat was voor het eerst. Op onze oude school deed ze meestal alsof ze
me niet kende. Misschien was het omdat ik Vic, Kris en de andere twee
meisjes, van wie ik de namen nog niet wist, bij me had. Ik liep snel langs
haar heen en hoopte dat ze niets zou zeggen wat hun beeld van mij zou
kunnen verpesten.

‘Ken je haar? Is dat je zusje?’ vroeg het donkere onbekende meisje.

‘Ja, ze zit in de tweede,’ zei ik. Ik glimlachte een beetje ongemakkelijk
en haalde mijn schouders op. ‘We laten elkaar vrij.’ Het meisje glimlach-
te begrijpend.

Duits was niet mijn sterkste vak (en vrijwel alles wat mevrouw Wolff ver-
telde ging langs me heen), maar tijdens de biologieles het uur erna kon ik
de rest van de klas eindelijk laten zien dat ik in Rotterdam heus wel iets
had opgestoken. Dat kwam vooral doordat ik daar al eerder een kikker
had moeten ontleden. Maar hé, dat wisten zij niet. Meneer Langendijk,
onze wat oudere leraar biologie, die eruitzag als een teddybeer met zijn

iets te dikke buik en korte beentjes, was in zijn nopjes met mijn goede antwoorden en prees me totdat ik er helemaal ongemakkelijk van werd.

In de lunchpauze werd ik door Vic uitgenodigd om bij haar en haar volgelingen te komen zitten. De kantine, die De Hal werd genoemd, was zo chic dat het bijna verkeerd voelde om er te eten. Met zware houten tafels en stoelen, donkerbruine leren fauteuils en groenfluwelen gordijnen die de hoge ramen omlijstten. Geen plastic wegwerpbekers, zoals op mijn vorige school, maar echte glazen en bestek. Op het G.G. kon je je broodje snijden in plaats van scheuren. En hoewel het eten dat je er kon kopen min of meer hetzelfde was, voelde ik me eleganter en volwassener dan ooit. Ik kon haast niet geloven dat ik hier mocht zijn, in deze schitterende ruimte waar iedereen zich ouder gedroeg dan hij was. Zelfs de brugklassers leken belachelijk stijlvol en wijs.

‘Wij hebben het beste tafeltje van de kantine,’ zei het donkere meisje dat naar mijn zusje had gevraagd trots. Ze bewoog zich als een balletdanseres, viel me op, soepel en gracieus. Haar lange zwarte paardenstaart flitste door de lucht terwijl ze met achteloos gemak de groepjes leerlingen en hun op de grond gegooiden tassen ontweek. Ze stelde zich voor als Bibi (en ik hoorde pas een paar dagen later van Vic dat Bibi helemaal niet danste maar op behoorlijk hoog niveau hockeyde).

Het muizige meisje naast haar zei dat ze Yfke heette. Ze praatte heel zacht waardoor ik haar nauwelijks verstond, ik moest haar twee keer vragen haar naam te herhalen. Yfke keek me niet recht aan, maar naar de muur schuin achter me. Het bracht me in de war – vond ze me niet aardig? – tot ik me realiseerde dat ze loenste. Wat haar permanent zoekende blik verklaarde, en misschien ook wel haar verlegenheid.

Toen ik thuiskwam, had mijn moeder thee gezet.

‘Was het leuk op school, lieverd?’ vroeg ze. Ik knikte en peuterde afwezig aan een loszittend velletje aan mijn duim. Het dunne designtheeglas was net te warm om vast te houden en ik blies er van een afstandje

in. ‘Blijf van dat velletje af, Cato, niet pulken. Heb je Hannah nog gesproken?’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Gesproken’ was een groot woord.

‘Jammer toch, dat Hannah en jij het niet beter met elkaar kunnen vinden,’ verzuchtte ze. Voor de zoveelste keer. Moe werd ik ervan.

Hannah en ik hadden niets met elkaar. Had ik dat al gezegd? Zij was mijn vaders oogappel, het stralende middelpunt.

‘Mensen kennen jou alleen maar omdat je toevallig mijn zus bent,’ had Hannah weleens minachtend opgemerkt.

Mijn moeder wist dat, dat kon niet anders. En ik begreep niet waarom ze er steeds weer over begon.

‘Vroeger was het heel anders,’ zei ze en ze knikte er kordaat bij. ‘Echt hoor, Cato,’ zei ze. ‘Toen je een jaar of zes was, sjouwde je het hele huis met haar rond. Je kleepte haar uit en weer aan en ze figureerde in al jouw verhaaltjes. Hannah was de stiefmoeder, of de prins. Ze deed alles wat je zei, als ze maar met je mee mocht doen. Want dat wilde ze zo graag, met jou spelen. Ze keek enorm tegen je op.’

Om maar niets te hoeven zeggen, blies ik nog harder in mijn thee. Ik geloofde haar niet. Als het waar was wat ze zei, waarom kon ik me er dan niets van herinneren?

‘Ik hoop dat het tijdelijk is, dat jullie eroverheen groeien,’ zei ze zachtjes. ‘Dat het ligt aan jullie leeftijd.’ Ze liep naar de keuken en kwam terug met een bekertje koud water.

‘Hier, giet dit er maar bij,’ zei ze. ‘Ik wil niet dat je je lippen brandt.’